

Eensgezind door de marathonetappe

Vooraf hadden ze al afgesproken bij elkaar te blijven, de teams van Fried van de Laar, Adwin Hoondert en Vick Versteijnen. De samenwerking draaide 548 kilometer als een tierelier. Alleen waren Van de Laar en Hoondert 60 kilometer voor de finish in Iquique in de duinen ineens Versteijnen kwijt.

“We konden niet terug in de duinen om hem te gaan zoeken,” vertelt Ben van de Laar aan de finish in Iquique, na in totaal 608 kilometer marathonetappe. “We hebben een half uur staan wachten,” vult Adwin Hoondert aan. “Toen hoorden we van Paul Verheyden, die langs kwam, dat Vick met een kapotte turbo stond. Aangezien we niet terug konden, hebben we maar besloten door te rijden, want we wilden ook liever niet in het donker terecht komen. Het waren wel zulke smerige duinen dat laatste stukje.”

Van de Laar in dat laatste stukje nog een band kapot. Hoondert kwam op een punt dat hij bijna op de kant ging. “Het was even heel spannend of we het zouden redden, zo schuin ging het. Ik heb een peut gas gegeven en een schietgebedje gedaan. Het ging nét.”

Versteijnen stond ondertussen nog aan zijn turbo te schroeven. “Anderhalf uur en toen konden we weer verder. Dan denk je: nog een klein stukje. Haha! Twee keer scheurde ik de linker voorband open. Helemaal aan flarden. De tweede keer gebeurde dat terwijl ik net schuin omhoog uit een duinpan probeerde te rijden. Ik liet de auto terug in het gat zakken om de band te wisselen, maar toen hield de motor er mee op. Door het schuin hangen was de laatste diesel naar een kant gezakt en had de leiding lucht gepakt. We konden gelukkig de diesel oppompen en op de laatste druppels hebben we de finish gehaald.”

Het bij elkaar blijven was een goede keus van de drie teams. De route van de twee proeven die samen de marathonetappe vormden, zat vol gevaren. “Dan wil je niet in je eentje staan,” legt Hoondert uit. “We hebben elkaar er echt doorheen geholpen. Fried reed voorop.”

Ben van de Laar was dus de oppernavigator voor het treintje. Dat ging de 23-jarige rookie goed af. “De navigatie was wel lastig, want we hebben met z’n allen drie dagen rondjes gereden in dezelfde duinen. Het stond vergeven van de sporen. Onze eigen sporen. Dus je weet nooit welke de goeie is. Je moest het helemaal zelf doen. Ik moest ons pap af en toe wel corrigeren, omdat hij een ander pad koos dan ik

wilde, maar hij heeft goed geluisterd. We hebben geen waypoint gemist,” glundert hij. Na aankomst in het speciale truckbivak in the middle of nowhere had Van de Laar al snel in de gaten dat de achtste etappe over ongeveer dezelfde route ging als de zevende, maar dan andersom. Daar was hij niet zo blij mee. “Heel slecht pad, stenen, knippen. En het ergste van al: 42 kilometer wasbord. Daar word je echt niet vrolijk van in een truck.” “Een hobbelpad van hier tot ginder,” vult Hoondert aan. “Ik hoorde dat de Kamazzen daar met 60 overheen vliegen. Wij reden 30 kilometer per uur en nog hadden we amper tijd om ons schrap te zetten.”

Onderweg kwam het treintje de ene na de andere tegen die met kapotte banden stond. Van de Laar reed er op de heenweg twee kapot. “Daardoor kwamen we in het donker aan in het marathonbivak,” vertelt Versteijnen. “Al die anderen klappen: ‘Daar zijn ze weer, ze hebben het weer gered!’ Dat was wel heel leuk.” Het was in elk geval een rustige nacht, zonder lawaai van aggregaten en gebonk op vrachtwagenonderdelen. “We waren om tien uur binnen en om middernacht lagen we in ons tentje,” zegt Hoondert.

Alle drie waren ze blij dat de marathonetappe erop zat. Van de Laar: “Wij doen vandaag helemaal niks anders meer dan een koud biertje pakken. De rest zien we morgen wel, dan hebben we een hele dag de tijd.” Hoondert: “Nou en of! Ik ben met 150 van de afdaling van de duinen gekomen, zo blij was ik dat ik er vanaf was. Het is goed dat het nu rustdag is. Ik ben een stuk fitter dan vorig jaar op dit punt. Toen ben ik de eerste week ziek geweest. Nu gaat het eigenlijk allemaal best goed. En na de rustdag is het al dinsdag! Ze zullen heus nog wel wat voor ons in petto hebben, daar twijfel ik niet aan, maar het is wel een fijn idee.”